

Sfințenia are prioritate față de fericire

Romani 8.7; Leviticul 11.44a; 1 Tesaloniceni 4.3

Aiden Wilson Tozer

© HEROLD-Schriftenmission, Online începând de la: 05.01.2019, Actualizat: 05.01.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Romani 8.7; Leviticul 11.44a; 1 Tesaloniceni 4.3

Romani 8.7: Pentru că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate.

Leviticul 11.44a: ... deci sfințiți-vă și fiți sfinți, pentru că Eu sunt sfânt.

1 Tesaloniceni 4.3: Pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu: sfințenia voastră.

Dorința egoistă după fericire este la fel de păcătoasă ca oricare altă dorință egoistă. Rădăcina ei este în carne, care niciodată nu poate sta înaintea lui Dumnezeu.

Oamenii devin tot mai mult înclinați să scuze orice formă de nedreptate făcută, cu justificarea că „vor să aibă ceva de la viață”. Înainte ca tânăra de astăzi să-și de acordul la căsătorie, ea întreabă direct pe bărbat, dacă el ar putea „s-o facă fericită”, în loc să se întrebe pe sine însăși, dacă ea din partea ei poate să-l facă fericit pe partenerul ei de viață. Coloanele de suferințe sentimentale din ziare picură lacrimi de compătimire de sine ale persoanelor care întreabă în scris cum ar putea „să-și primească fericirea”. Psihatri devin bogați prin numărul crescând permanent al clienților, care cu mult efort caută fericirea prin sfaturi venite de la oameni de specialitate. Nu este neobișnuit, că se produc crime la persoanele care periclitează bucuria proprie.

Aceasta înseamnă să interpretezi greșit filosofia hedonistă a vechilor greci și s-o aplici la viața zilnică a secolului 20. Ea nimicește orice noblețe de caracter și face molatici pe toți cei care conștient sau inconștient își însușesc această filozofie; însă ea a devenit mărturisirea de credință îndrăgită de mulțime. Că noi am fost născuți, ca să fim fericiți, aceasta nimeni nu o pune la îndoială. Însă nimeni nu se ostenește să dovedească, dacă oamenii decăzuți au dreptul moral la fericire sau dacă în efect final lor le merge mai bine. Singurul lucru, despre care este vorba, este întrebarea: Cum am eu parte de mai multă fericire în viață? Aproape toate cărțile populare și jocurile au ca premisă că fericirea personală ar fi țelul de drept al năzuinței umane.

Recunosc că toată alergarea agitată după fericire este la fel de rea ca și alergarea după bani sau după onoare și succes. Corespunde unei fundamentale înțelegeri greșite a propriei persoane și a adevăratei noastre poziții morale. Omul, care se cunoaște pe sine însuși, niciodată nu poate crede în dreptul său la fericire. O privire fugară în inima sa îi va lua imediat iluzia aceasta. Prin aceasta va deveni mai degrabă înclinat să se ridice împotriva lui însuși și să recunoască sentința lui Dumnezeu cu privire la el ca fiind îndreptățită. Învățătura despre dreptul inalienabil al omului la fericire este anti-dumnezeiască și antihristică, și acceptarea generală a ei de către societate ne spune o mulțime de lucruri despre această societate.

Efectul acestui hedonism modern se simte și în poporul lui Dumnezeu. Evanghelia este prezentată foarte des ca mijloc pentru a deveni fericit sau pentru a găsi pace și siguranță. Există chiar credincioși, care folosesc Biblia pentru relaxare, ca și cum ea ar fi un medicament.

Cât de fals este aceasta, se poate constata ușor, dacă se citește simplu Noul Testament, meditănd la cele citite. Accentul se pune acolo nu pe fericire, ci pe sfințenie. Purtarea de grijă a lui Dumnezeu este mai degrabă pentru starea inimii omului, decât pentru simțămintele lui. Fără îndoială voia lui Dumnezeu aduce fericire celor ascultători, însă nu este important cât de fericiți suntem noi, ci cât de sfinți suntem. Pe câmpul de luptă soldatul nu caută fericirea, ci mai degrabă caută să reziste în luptă, să câștige războiul și să vină acasă la cei dragi ai lui. Acolo se poate bucura deplin; însă atâta timp cât războiul durează, marea lui grijă este să fie un soldat bun și să fie bărbat, fără să ia în considerare cum se simte.

Plânsul copilăresc după fericire poate deveni o adevărată capcană. Te poți ușor înșela singur, prin aceea că cultivi o bucurie religioasă fără să ai o viață virtuoasă în concordanță cu ea. Nimeni să nu dorească fericirea, care în același timp nu este sfântă. Să cunoști voia lui Dumnezeu și s-o împlinești, aceasta ar trebui să fie dorința omului, în timp ce el lasă în seama lui Hristos fericirea pe care și-o dorește.

Am o propunere pentru toți aceia care iau în serios această chestiune: du-te la Dumnezeu și fi una cu El. Spune-I că este dorința ta să fi sfânt, cu orice preț, și roagă-L ca niciodată să nu-ți dea mai multă fericire decât sfințenie. Dacă sfințenia ta ajunge pătată, atunci și bucuria ta să se micșoreze. Și roagă-L, să te facă sfânt, indiferent dacă ești sau nu ești fericit. În efect final poți fi sigur, că vei deveni atât de fericit, cât de sfânt ești. Dar fă mai întâi ca întreaga ta strădanie să fie slujirea lui Dumnezeu și asemănarea tot mai mult cu Hristos. Dacă îndrăznim să avem o astfel de orientare, ne putem aștepta la un nivel nou de curățenie lăuntrică.

Și pentru că Dumnezeu este așa cum este El, probabil vom cunoaște o măsură nouă de fericire, însă o fericire care rezultă dintr-o părtășie mai intimă cu Dumnezeu, o fericire care te așează într-o bună dispoziție și care este curată de întinările cărnii.

Tradus de la: [Heiligkeit geht vor Glück](#)

Din revista *Herold Seines Kommens*
cu acordul amabil

Traducere: Ion Simionescu